

гура украсява слово то, и дава силъ, но треба да внимаваме, за да не излеземъ отъ вълъ мърка та, както на много ся случява да ся подписватъ „слуга ныжайшая, покорнѣйшая,“ на челоуѣцы, за кои то не ся потрудватъ нито половинъ чясть, ако ся случи — да писватъ „премудрый“ на челоуѣка, кой то е мало ученъ, и проч. Колко злоупотребленія правимъ, кога то писваме на погорны отъ насъ, и тѣи унуждаваме ума си, безъ да пытамы сърдце то си.

43-о. М е т а ф о р а е кратко сравненіе на мысль та, съ друга странна мысль, кога то упогребяваме вторъ тѣ въ мѣсто първа та, и кога то мысли тѣ ся сравняватъ съ речи сравнителни (или уподобителни) н. п. яко, тако и пр. тогива втора та мысль е примѣръ, или парабола н. п. „както вищо не може да запре силныя потокъ, тако и никой неможяше да противостои на слова та на“ . . . това е примѣръ. А кога то рекъ „никой неможяше да стои на потока на слова та му“ става Метафора; тя ся унотребява въ понятія незнайны, и украсява и усилова слово то: защо прави пжстро (шарено) слово то и благодари; и треба, 1) кога то Метафоръ тѣ ъ преобървишь на примѣръ, обстояества та на примѣра да иматъ сравненіе съ предлежаще то н. п. ако кажимъ, „сладко то слово наслаждава душъ тѣ,“ тогива Метафора та е добра; защо то, както сладко то наслаждава тѣло то, тѣи и сладко то и пріятно то слово благодари душъ тѣ; а ако речемъ, сладко то слово ползува, или весели душъ та, не е толко точно. 2) Ако Метафора та ся продължява до много членове на періода, треба иста та да ся варди: защо, ако ся промѣни, не само е неблагодарно, но смущава и смьслъ тѣ, н. п. ако рекъ „никой не можяше да угаси потока на слова та му“ става неприятно. 3) За голѣми тѣ вѣща, треба да употребяваме голѣмы, а за малки тѣ малки. 4) да не сж вѣщата нито незнайни, нито чрез-